

זוג מאושר בצילום מן השנה האחרונה, ז'אנט, בלונדית, יפה, ואלגנטית. היא הכירה את דני בהיותה בת 17. נישאה לו כעבור שנה, וילדה לו את בנם הבכור, שי, בהיותה בת 19.

כאו כי אהבו את דני מעומק הלב. עצרנו עם הארון בחצר המיפעל בראשון לציון. 800 עובדים עמדו

ה'7. ורד, בת 15, נשארה כאותו בוקר כמלון והבן הבכור, שי בן ה'17, נשאר בבית.

הזמנים. אנחנו חזרה דינאמית, עובדים מהר."

כיום גרים כל בנייהמישפחה בבתים מפוארים. אבל כמשך שנים גרנו בשי כירות. את הבתים שלנו מכרנו, כדי שיהיה כסף בשביל העסק. עברנו קשה, שום דבר לא בא לנו בירושה. כל הכבוד לנשים שלנו, שהסכימו לוותר על הבתים. לא כל אשה היתה מסכימה. הטענה שלנו היתה שמכית לא ייצא עסק, אבל עסק יביא בית."

החברה נקראת עלישם בתו של גבי, שהיא היום בת 17. גלי היא נערה צנועה, היא אף פעם אינה מתפארת במיפעל. "כשהיא התחילה ללמוד בבית ספר חדש, מגלה אביה, היא לא סיפרה לילדים שום דבר, והתרגזה כשמישהו אחר סיפר. היא רוצה להיות בזכות עצמה."

אנחנו מעדיפים צניעות, לא רוצים להוציא לאף אחד את העיניים. גם כשהצלחנו, לא החלפנו את החברים שלנו. חשוב לנו הבן-אדם, לא אם וכמה הוא עשיר. אין לנו הסטייל של נובורישים. כולנו בעלי מישפחות, אף אחד לא התגרש, בעמודי-הרכילות איי אפשר למצוא אף מילה עלינו."

גבי מגונן על ז'אנט. לא מאפשר להתקרב אליה ולשוחח איתה, גם לא לצלם אותה. אחותה, ברכה, מביאה צרור צילומים מישפחתיים. ז'אנט פורצת בועקה למראה אחד מהם: "זאת התמונה האחרונה שלנו! ישבנו בהחוף המערבי ראיתי צלם, וקראתי לו לבוא לצלם אותנו. בחיים, אף פעם לפני כן, לא ביקשתי להצטלם. דני אמר, מה פיתאום, מה קרה לך? אבל אני רציתי. כאילו התנבאתי... בעוד חודשים יום הנישואין שלנו, 19 שנה" היא כוכה. אין אפשרות לדבר גם עם איציק בן ה'13, שמשו מן המים, יחד עם אמו, את אביו הפצוע. התגובות שלו מאופקות, ממש גבר, אומר גבי. אנחנו מנסים להוציא אותו

לפני 3 שבועות חגגה מישפחת אורון את טקס בר-המצווה של איציק, ליד הכותל המערבי. איציק עזר לאמו למושות את אביו. דני אורון, הפצוע קשה, מן המים.

למשל, על הקמת בית-גלי בירושלים, דני היה מתלבש על זה, היה מסיים את הפרוייקט בשלושה שבועות במקום

הספיק לעשות עד 40. לפני שנתיים נסענו, שלושה חברים, למונטה-היקרלו. אחר התעצבן על הקרופייה, שמרוויח

תמיד היה לו חיוך על הפנים, היה שזוף, גבוה, עיניים יפות, גדולות, היה כמו נסיך. כל דבר שעשה, עשה הכי טוב מכולם

ובכו. כולם עדיין כהלים. יש בעלי מיפעלים שמגיעים למיפעל שלהם פעם בכמה חודשים. אנחנו, לעומת זאת, נמצאים כל הזמן בשטח, מכירים את העובדים ואת הבעיות של כל אחד. לא מנהלים את העסק ברמזי קונטרול.

"קיבלתי דיווח שבשלושת הימים האחרונים גדלה התפוקה במיפעל. כנראה שיש כאן רצון להוכיח נאמנות, גם כשהבעלים אינם במקום. גלי זה כמו מישפחה אחת גדולה. כאשר משקיעים במניות בנקים, זה עלולות להתמוטט. כאשר משקיעים בצוות עובדים, כך אני מאמין, בדרך-כלל לא מתאכזבים."

התקבלו 600 מיברקי-ניחומים. מודעות-אבל רבות, בכל הגרלים, הופיעו בעיתונים. אני לא זוכר שלמישהו היו עיתונים מפוצצים כאלה, מעיר גבי באנחה.

דני וז'אנט יצאו לארבעה ימינופש בטבריה. ביום השלישי לחופשה גורע לדני שאחיו שבר רגל, והוא בא מייד לראותו. "דיברנו שעה, מספר גבי, זה היה כאילו הוא בא להיפרד ממני. למחרת זה קרה."

שעה לפני הלוויה, ביום הרביעי האחרון, ילדה אחת האחיות לכית אורון בן. קוראים לו דניאל. רב אחד אמר שדני זכה להנצחה, כי הוא עשה הרבה מעשים טובים.

האחים מתכוונים להנציח את שמו של דני. הם עדיין לא החליטו באילו דרכים. אולי באירועים ספורטיביים. הם מאמינים שכך היה רוצה.

"כשאני הולך לישון בלילה, אני מנסה לחשוב שזה רק חלום רע, וכאשר אקום בבוקר אראה שוב את דני, אומר גבי אורון, אני מדמיין לעצמי שפיתאום הוא נכנס, עם החיוך שלו, ואומר: אני מת! מה פיתאום אני פה. עברתי על כולכם!"

יותר מאלפיים איש ליוו את דני אורון ברכו האחרונה. 150 מכרז ניות נסעו בשירה ארוכה לבית-העל-מין בחולון. "האנשים לא באו כדי להחניף לי ולאחי, אומר גבי. הם

מהטראומה בעזרת פסיכולוגים. רוצים שישכח, אם אפשר. אולי הזמן יעשה את שלו."

כשהצטלמו על החוף, עם ז'אנט ואיציק, היה גם הבן הצעיר, אייל בן

בשמונה חודשים, ומקים בית-מכירות לתפארת. הוא היה עובר עם הצוות שלו 20 שעות ביממה, ישן איתם, שם על הריצפה. בסוף היה הרוס ושבור מרוב עבודה, אבל תמיד עמד בלוחי

בכל סיבוב. דני אמר, עוזב אותו, גם לו מגיע להרוויח משהו. זה היה אופייני לדני להגיד דבר כזה."

דני היה בן 3 כאשר הוריו, שרה ושאל, עלו לארץ מקזבלאנקה, מארוקו. האב פתח בית-מלאכה לנעליים ביפו. בבית היו עשרה ילדים, שיבעה בנים ושלוש בנות. היינו חוזרים מבית-ספר ועוררים לאבא בעבודה, מספר גבי. רק אחר-כך, ערב, היינו מכינים שיעורים. לא היה כסף, ואנחנו לא דרשנו. אם רצינו ללכת לסרט או ללונה-פארק, היינו צריכים לדאוג לעצמנו."

כך הם גם נעשו סוחרים. מצאנו חתיכות נחושת ועופרת, ומכרנו. או שהיינו משחקים בג'ולות, מרוויחים, כי היינו הכי טובים, ומוכרים אותן לילדים. נעשינו סוחרים. היינו מחכים שאיזו ספינה תטבע, בגלל הסלעים בים. כשהיינו שומעים בלילה צפירות, היינו רצים בחמש בבוקר לחפש חפצים מהאזניה, קרשים, הגה כדי שיהיה לנו מה למכור. ככה קנינו לנו גם אופניים."

"לא היינו ילדי שוקולדה, כמו הילדים היום."

"אני לא יודע איך אוכל להמשיך בלי דני. הוא היה כמו צלע ממני. היינו הרבה יותר מסתם אחים. גם מיכאל, שצעיר מדני בשנתיים, נפגע קשה, אפילו עוד יותר ממני. הם היו כמו תאומים. לכל מקום הלכו יחד. כשראו אחד מהם לבד, שאלו, איפה החלק השני שלך?"

האחים אורון הקימו את חברת הנעליים גלי לפני 15 שנה, כשהם מחלקים ביניהם את התפקידים. גבי היה המנכ"ל. "בדרך-כלל לקחתי את כל ההחלטות, הורקורים הופנו אליי, הוא אומר, 'הייתי היום. דני, שהיה אחראי על הייצור, האחזקה ופיתוח המיפעלים. נשאר בצל. אם החלטנו,

צלם, ז'אנט ביקשה ממנו שיצלם אותם. "דני התפלג שאני קוראת לצלם", סיפרה. "כנראה שהיתה לי איזו תחושה נבואית שמשוה נוראי עומד לקרות בקרוב."

תמונה אחרונה זמן קצר לפני מותו בילה דני עם אשתו בהחוף המערבי בתל-אביב. במיקרה הסתובב שם